

Müşfiq XAN

“Ünvansız sevgi” detektiv roman

PROLOQ

Taksi üçmərtəbəli dəbdəbəli imarətin qarşısında dayandı. Cəmilə bir az əvvəl marketdən aldığı bir neçə dolu sellofanı götürüb həyətə girdi. Həyətdə olan səs-küy bir anlıq onu çaşdırdı. Tanımadığı adamlar, qonşular, polis işçiləri həyətə doluşmuşdular. Ətrafdakılar izdihamla evə girib çıxırdılar. Bir anlıq özünü itirən qız əlindəki ərzaq dolu sellofanların nə vaxt yerə düşüb dağıldığından xəbərsiz halda sürətlə yuxarıya doğru yüyürdü. Adamlar sanki indi onun nə edəcəyinə maraqla tamaşa etməyi gözləyirmiş kimi aralanaraq ona yol verirdilər. Həyəcandan bütün vücudu tir-tir əsirdi. Sürətlə pilləkənləri qət edib ikinci mərtəbəyə çatanda onu burada qayını Sahib müəllim qarşıladı. Qız onu görcək qorxudan yerində donub qalmışdı. Deməyə söz tapmadı qızcığaz. Onun içində bir qasırga baş verirdi sanki. Nə isə soruşmaq istədi, dili söz tutmadı. Sahib təmkin göstərməyə çalışsa da, o da həyəcanlı idi. Cəmiləyə yaxınlaşib çiyinlərini sıxdı: “Cəmilə, başımıza daş düşdü, məhv olduq, Xalidi öldürüblər...” O yalnız bunu deyə bildi... Möhkəm iradəli olmasına

baxmayaraq, cavan qardaşının qətlə yetirilməsi hadisəsi onu sındırmışdı. Bir neçə dəqiqənin içində gözlərindən axan yaşa hakim kəsilə bilmədi. Cəmilə bu sözdən sonra yalnız "Yox, ola bilməz!" deyə bildi. Bu sözlər o qədər vahiməli və tükürpədicisi idi ki, o, bu sözləri deyər-deməz huşunu itirdi. Bir az əvvəl deyib, gülə-gülə işə yola saldığı sevimli ərinin ölüm xəbərini eşitsə, kim dözə bilərdi axı?!

Qızı yardım edib qonşu otaqdakı çarpayuya uzatdılar. Başının üstündə yaxın qonşulardan biri dayanmışdı. Bu mərtəbədə yerləşən yandakı qonaq otağında isə canı qədər sevdiyi ərinin – Xalidin meyiti uzadılmışdı. Meyitin üstü ağ mələfə ilə örtülsə də ətrafdakı qan izləri bir az əvvəl baş vermiş dəhşətli qətlə qorxunc anlarını burada olan hər kəsə sanki hissə-hissə yaşadırdı. Hadisə bu otaqda baş vermişdi. Bu hamıya məlum idi. Polislər gələnə qədər meyit divanın üzərində olmuşdu. Sonra isə cinayət-axtarış şöbəsinin rəisi mayor Sabir Qədimovun göstərişi ilə döşəməyə qoyulmuşdu. Rayonun tanınmış ekspertləri hadisə yerində qətlə araşdırırdılar. İlk araşdırmaya görə qətl qisas zəminində baş vermişdi. Çünki hər hansı bir soyğunçuluq hadisəsi baş verməmişdi.

- Siz nəyə əsasən cinayətin qisas zəminində baş verdiyini israr edirsiniz, Sabir müəllim, bilmək olar?! – Sahib ona verilən suallardan tənqə gələrək nəhayət ki, qaraqabaq halda soruşdu.

- Yox, Sahib müəllim, mən israr etmirəm, sadəcə ilkin qənaətimiz budur. Sonrakı hadisələri isə cinayət işinin gedişində öyrənmə biləcəyik.

- Yaxşı, nəyə görə bu fikirdəsiniz? Məni düz anlayın, mən qatilin bu gün tapılmasını istəyirəm, bu gün, bu gün!.. – sonuncu dedikləri hər kəsin diqqətini ona çəkdi. O iki əli ilə də mayorun yaxasından yapışmışdı. Hamının təmkinli, ziyalı adam kimi tanıdığı Sahib müəllim indi nə etdiyini bilmirdi. Görünür, düşünmək qabiliyyətini itirmişdi.

- Xahiş edirəm, sakitləşin!.. Qatil qardaşınıza iyirmiyə qədər bıçaq zərbəsi vurub. Bu zərbələrin yarından çoxu öldürücü olsa da, o dayanmayıb. Əgər məqsəd öldürmək idisə qatil bunu bir-neçə zərbədən sonra da dayandıra bilərdi! Amma o dayanmayıb, hətta sonuncu zərbələr o öldükdən sonra olub. Yəni, qatil meyiti bıçaqlayıb. Bu isə həmin adamın həmin an normal psixi vəziyyətdə olmadığını göstərir. Hər halda, bu mənim fikrimdir... – yaxınlıqdakı polis leytenantları onun çiyinlərində tutub rəislərindən aralaşdırdılar.

Sahib özü də başa düşürdü ki, etdiyi doğru deyil. Otağın bir küncündə çömbəlib baxışlarını ortadakı cansız meyitə zillədi. Canı qədər sevdiyi qardaşı... Xalid ondan kiçik olduğuna görə həmişə çətinliyə düşən kimi onun iş yerinə gələr, ya da zəng edər və hər dərddini Sahiblə bölüşərdi. Hətta tezliklə uşaqlarının olacaqları xəbərini də Cəmilədən duyan kimi ilk zəng edib dediyi adam Sahib olmuşdu. O bir anlıq bunları düşündü və hönkürtü ilə ağlamağa başladı. Amma elə həmin anda da özünü ələ almağa çalışdı. Ətrafdakılara xatir susmaq lazım idi. İndi ən azından Cəmiləyə ürək-dirək vermək lazım idi. Ata-anası isə bayramqabağı olduğu üçün

rayona qohumlarla bayramlaşmağa getmişdilər. İşə bir bax, əgər şirkətdən qonaqları olmasaydı Xalid də Cəmiləni götürüb onlarla gedəcəkdə rayona. Qismətdən qaçmaq olarmı ki?! Bunu düşünüb özünü toparladı və qonşu otağa Cəmiləyə baş çəkməyə keçdi. Qız qaynını görcək uzandığı yerdən dikəldi:

- Kim, axı, kim Sahib?! – Cəmilə fərqinə də varmadan ilk dəfə idi ki, ona “müəllim” sız müraciət edirdi.

- Bilmirəm, Cəmilə! Amma o alçaq tapılacaq, yerin dibinə də girsə tapacaqlar onu və mən ... – gözləri bərəlməmişdi, sanki hirsindən ürəyi partlayacaqdı. Var gücü ilə divara elə bir zərbə endirdi ki, elə o dəqiqə də barmaqları arasından qan süzülüb yerdəki iri xalçanın üzərinə damcılamağa başladı.

Cəmilə heç vaxt onu belə əsəbi görməmişdi. Ayağa qalxmağa çalışdı, amma qonşusu Rəna xanım imkan vermədi:

- Uzan, Cəmilə, qurbanın olum uzan, sənə stress olmaz. Heç olmasa, övladınızı düşün, ərinin yadigarıdır axı o...

Sahib otaqdan çıxıb müstəntiqin suallarına cavab verən orta yaşlı bir insanı yanına çağırırdı. Bu, Nəsimi müəllim idi. Nəsimi müəllim Xalidin şirkətində ən əsas adamı idi. Həm də dost idilər. Neçə illər idi ki, Xalidlə bir yerdə işləyirdilər. Hadisəni şirkətə zəng edən Sahibdən eşidib özünü buraya yetirmişdi. Hələ indi də özünə gələ bilməmişdi.

- Nəsimi – Sahib astadan səsənib əlinin işarəsi ilə onu yanına çağırırdı.

- Bəli, Sahib müəllim – Nəsimi müstəntiqin növbəti sualını cavabsız qoyub onun yanına gəldi.

- Cəmilə bacını bizə apar, burada vəziyyəti yaxşı olmayacaq, mənim də başım qarışıqdır. Sonra həyat yoldaşı Samirə xanıma da işarə etdi ki, o da Cəmilə ilə getsin. Həm də uşaqlar evdə tək idi.
- Yaxşı – Nəsimi bunu deyib açıq qapıya tərəf yönəldi.

1-ci hissə

Hadisədən üç gün keçməsinə baxmayaraq qətlə bağlı hələ ki, dəqiq bir məsələ yox idi. Hamı cinayətin kim tərəfindən törədildiyini hələ də bilmək arzusunda idi. Ümid isə yenə də işi araşdıranlara qalmışdı. Ötən üç gün çox ağır keçirdi. Artıq axır çərşənbə günü idi. Hamının evində Novruz bayramına hazırlıq getdiyi bir vaxt Səlimovlar ailəsi matəm içərisində qatilin tapılacağı ümidləri ilə yaşayırdılar. Sahibin ata-anası da rayondan dünən qayıtmışdılar. Bu sarsıdıcı xəbəri onlara deməyi çətin olsa da, Sahib öz üzərinə götürmüşdü. Atasını Mahir müəllim özünü bir az toparlasa da, həyat yoldaşı Dilarə xanım hələ də sakitləşmək bilmirdi. Dünəndən bu günə boğazından sudan başqa heç nə keçməmişdi. Mahir müəllim onu sakitləşdirməyə çalışsa da, dərini anlayırdı. Evin kiçik oğlu

olduğuna görə onu hər ikisi çox sevirdilər. Həm də Sahibdən sonra nəzir-niyazla doğulmuşdu Xalid. Ona qədər beş-altı uşaqları doğulsa da, qalmamışdı. Nəhayət, Sahib on yeddi yaşında olanda Xalid dünyaya gəldi. Onda ailədə hamı xoşbəxt idi. Mahir müəllim də yaxşı vəzifədə işləyirdi. Oğlu birinci sinfə gedəndə yeddi qoç kəsib hamısını qohum-qonşuya paylamışdı. Dilarə də balaca oğlunu çox sevirdi. Hərdən evdə Mahir müəllim zarafatla deyərdi ki, “ay Dilarə xanım, böyük oğlun yaddan çıxıb deyəsən”. O da həmişə cavabında “yox, mən Sahibi də çox istəyirəm, amma Xalid evin kiçiyidir də! Bir də, axı, Sahib balam özü də qardaşını çox əzizləyir, ay kişi, görmürsən?!” Yazıq ana bu iki günə yaxın müddət ərzində şam kimi ərilyirdi. Qəfəsdəki quş kimi çırpınır, zindəda imiş kimi azadlığa can atmağa çalışırdı. Əziz bayram günündə oğluna bunu edənlərə hər cür nalə-qarğış yağdırırdı. Min bir ürək ağrısı ilə... İndi kiçik gəlini Cəmilə də onun yanında idi. Xalid öldürüldüyü gün işi apararı cinayət-axtarış şöbəsinin rəisi mayor Qədimov evə girişi qadağan etmişdi. Hər gün iki silahlı polis əməkdaşı həmin malikanədə gizli keşik çəkirdilər. Hər hansı bir xəbər olsaydı, mərkəz bundan dərhal xəbər tutacaqdı. Amma üç gün keçməsinə baxmayaraq, buraya mayor Qədimov və özü ilə gətirdiyi iki leytenantdan başqa heç kim gəlməmişdi. Hələ ki, şübhəli heç nə yox idi.

*** **

Ev telefonuna gələn zəng Cəmiləni fikirlər dünyasından bir anlıq ayırdı. Dilarə xanımın isə zəngi hiss etməmiş kimi heç üzünün cizgilərini belə dəyişmədi. Sanki damarlarındakı qan donmuşdu və bu saat nəfəsi dayanacaqdı. Zəng edən mayor Qədimov idi:

- Salam bacı, mən Dilarə xanımla danışmaq istəyirəm.

- Kimdir?

- Polis bölməsindəndir ...

- Bala, bir xəbər var? – Cəmilənin telefonu ona uzadıb və kimin zəng etdiyini deməsindən sonra qadının naləli səsi eşidildi.

- Ana, bir azdan sizi aparmaq üçün adam göndərəcəyəm. Zəng etdim deyəm ki, gələsiniz, bilirəm, sizin üçün çətindir, amma inanın ki, oğlunuzun qatillərini tapmağımız üçün sizin də ifadə verməyiniz çox vacibdir...

Qadının gözləri yenidən yaşla doldu, özünü saxlaya bilmədi, söz deməyə təqəti yox idi.

Cəmilə dəstəyi üstünə qoyan kimi Sahibə zəng edib polis bölməsindən anasını aparmağa gələcəklərini bildirdi.

- Eybi yox, qoy getsin, Nəsimini də indi göndərirəm evə - Sahib bildirdi.

*** **

Polis bölməsində Dilarə xanımgili mayor Qədimov özü qarşıladi:

- Siz qalın – Nəsimiyə işarə edib koridorun sağ tərəfindəki otağa keçməsi üçün qadına yol göstərdi və ardınca özü də otağa keçdi.

- Bala, mənim oğlumun qatillərini nə vaxt tapacaqsınız, axı o kimə nə pislilik etmişdi, axı onu kim ... – yenə özünü saxlaya bilmədi. Mayor masanın üstündəki qrafindən bir stəkan su doldurub qadına uzatdı:
- Dilarə xanım, inanın ki, əlimizdən gələni edirik. Biz Mahir müəllimi də, Sahib müəllimi də, sizin ailəni də yaxşı tanıyıriq. Elə rəhmətliklə də bir-neçə dəfə məclislərdə olmuşduq. Yaxşı oğlan idi, güləruz və bacarıqlı. Allah səbr versin!
- Oğlum, mənə başsağlığı verməyə çağırıbsan buraya?! – qadının mimikası iztehzæedici tæzrdæ dæyişdi. Söz Qædimovu tutdu:
- Elə isæ, birbaşæ mætlæbæ keçim. Oğlunuz deyir ki ...
- Kim? – qadın bu dæfæ dæ onun sözünü yarımçıq kæsdæ.
- Sahib müællimi deyiræm, böyük oğlunuzu! Dediynæ göræ, altı il ævvæl o, Rusiyada olanda Xalidi kimsæ døyüb – mayor axşamdan araşdırdığı işi üstüörtülü şækildæ xæbær aldı.
- Hæ, elæ bir hadisæ olmuşdu, amma hæmin adamı tutub iş verdilær, türmædæ yatır indi.
- Bæs, oğlunuz sizinlæ tæk qalanda öz sirlærindæn heç sizinlæ bölüşdüyü olmayıb? Axı siz onu lap çox istæyirmişsiz, bildiyimæ göræ.
- Orası elædir, amma o çox şeyi qardaşına danışardı. Mæn dæ bæzilærini Sahib vasitæsi ilæ öyrænæ bilirdim. Dærdini mænæ demæzdi ki, yazıq balam ... Mæn fikir çækmæyim deyæ æn xırda problemlærini dæ mænæ demæzdi, bædbæxt oğlum.
- Yaxşı, Dilaræ xanım, sizi yola salım gedin – Qædimov bunu deyib døyümæni basdı və gælæn adama nøyvbæti tapşırığını verdi:
-

- Dilarə xanımı yola salın, bayırda onu gözləyən Nəsimi adlı adama isə bildirin ki, qadını evə qoyandan sonra özü də gəlib ifadəsini versin.

- Oldu, yoldaş mayor!

*** **

Qara "Toyota" markalı maşın Sahib müəllimin evinin qarşısında dayandı. Sükan arxasından səliqəli geyimli orta yaşlı biri düşdü. Bu, Nəsimi idi, Dilarə xanımı evə gətirmişdi. Cəld arxa qapını açıb qadının düşməsinə köməklik etdi. Sonra onun içəri keçməsinə gözləyib sürətlə gəlidiyi istiqamətdə geri döndü. Maşın ani vaxt ərzində gözdən itdi. Görünür, Nəsimi müəllim olan hadisədən sonra hələ də özünə gələ bilməmişdi. Baş verən hadisə onu çox sarsıtmışdı. Həm də bayaq cinayət-axtarış şöbəsinin rəisinin qaraqabaq bir tərzdə onu koridorda gözlətməsini həzm edə bilməmişdi. İndi mayorun göstərişi ilə yenə polis bölməsinə qayıtdı. Qapıda növbətçi onu görcək irəli yeridi:

- Kimsiniz?

- Bayaq gəlmişdim, rəisin məni gözləyir, özü çağırır.

- O, burada deyil.

- Mayor bir az əvvəl məni çağırdı axı!

- Siz kimi deyirsiniz?

- Mayor Sabir Qədimovu deyirəm!

- Bir dəqiqə gözləyin.

Nəhayət ki, Nəsimini Qədimovun otağına buraxdılar. Rəisin ilk sualı ənənəsi üzrə belə oldu:

- Hadisə baş verən gün harada idiniz?

- Şirkətdə işləyirdim.

- Bu hadisədən nə zaman xəbər tutdunuz?

- Sahib müəllim mənə zəng edəndə xəbərim oldu.

- İlk anda kimdən şübhələndiniz?

- Mən hələ indi də kimdənsə konkret şübhələyə bilmirəm...

- Şirkətin işləri ilə bağlı bütün məsələlərdən xəbərdar adam sizsiniz, Nəsimi müəllim – rəis cavablardan razı olmadığını bürüzə verməyə çalışdı.

- Bəlkə son dövrlərdə, ya da ki, nə vaxtsa kiminləsə münaqişəniz, həll oluna bilməyən probleminiz olub? – soruşaraq fikrini tamamladı.

- Yox, yoldaş mayor, belə bir şey olmayıb, hər halda mən bildiyim qədəri budur.

- Həmin gün ən son Xalid müəllimi saat neçədə görmüşdünüz, xatırlamağa çalışın.

- Həmin gün Xalid müəllim işə gec gəldi, günortaya yaxın idi. Dəqiq yadımdadır ki, günorta 12-də iclasımız var idi. O, təxminən iclasın başlanmasına 6-7 dəqiqə qalmış gəldi. Baş ağrıyırdı. Sonra iclası başladıq. Təxminən bir saatdan sonra iclası yekunlaşdırıb qonaqları yola saldıq. Mənimlə də az söhbət etdi. Dedi ki, “axşam danışırıq, indi özümü pis hiss edirəm, evə gedib yatacağam” və çıxdı.

- Saat neçə idi çıxanda?

- İkinin yarısı olmamışdı. Çünki o çıxandan sonra mən kabinetə gəldim, təxminən yarım saat sonra nahar fasiləsinin olduğunu nəzərə alaraq iclasın nəticələrinə və müqavilələrə nəzər yetirməyə başladım.
- Bəs xəbəri eşidənə qədər hər hansı telefon danışığınız olmamışdı ki?
- Xeyr, əslində o gedəndən sonra ona zəng etmək istədim. Bir məsələni soruşacaqdım. Sonra onu narahat etməmək üçün fikrimdən daşındım.
- Niyə zəng etmək istəyirdiniz?
- Həmin gün olan iclasın qərarları ilə bağlı məsələ idi – Nəsiminin suallardan bezdiyi açıq-aydın görünürdü.
- Yaxşı, sizi də yordum, sonuncu sualım da var:
- Sahib müəllim sizə zəng edib hadisəni xəbər verəndə saat neçə olardı?
- Təxminən 3-dən keçmişdi, hə, 3-dən təzə keçərdi, nahardan sonra otağıma gəlib çay içməyə təzə başlamışdım ki, bu zəng gəldi.
- Sağ olun, Nəsimi müəllim, yenə də yadınıza nə isə düşsə, mənə mütləq xəbər verin, nə vaxt olur-olsun – bunu deyib vizitkasını ona uzatdı.

2-ci hissə

Telefonuna gələn zəng onu bir anlıq fikirlər dünyasından ayırdı:

- Sahib müəllim, təcili sizinlə görüşməliyəm – zəng edənin təlaşlı səsinə qəribə də olsa qalibənə sevinc duyulurdu.
- Yoldaş mayor, tapa bildiniz onu?! – Sahib Qədimovun səsinə tanıyıb nə soruşacağını bilmədən tələsik xəbər aldı.
- Xahiş edirəm tez gələsiniz, telefon söhbəti deyil.
- Yaxşı, bu saat gəlirəm.

*** **

Sahib polis bölməsinə çatanda Qədimov artıq binadan çıxmağa hazırlaşdı.

- Sizin maşınla çıxmaq – mayor bunu deyib Sahibin maşınına keçdi, sonra əlavə etdi:
- Sür gedək, yolda danışarıq, vaxtımız azdır.

Maşın sürətlə binanın qarşısından ayrıldı. Sahib haraya getdiklərini, nə baş verdiyini anlamadan onun dediklərini edirdi. Bir az peşmançılıq hissi var idi baxışlarında. Qardaşı öldürüldüyü gündən bəri düşünürdü ki, mayor Qədimov bu cinayətin üstünü açmağa bilməyəcək. İndi isə peşman olmuşdu bu fikirlərinə görə. Öz-özünə “sən başını itirib sən, Sahib, Qədimov neçə illərdir, bu işdə çalışır, dəfələrlə qanlı cinayətlərin üstünü açıb, indi nəyə görə belə fikirləşirsən ki, o bu cinayətin üstünü açmağa bilməz?! Hə, nəyə görə?!” Bir anlıq hadisə baş verən günü mayorun yaxasından yapışması, onun üstünə qışqırması yadına düşsə də, bu fikirləri kənara qoyub

indi haraya getdiklərini öyrənmək üçün sual verməyə hazırlaşdı ki, mayor onu qabaqladı:

- Bilirsən, hara gedirik?

Bir anlıq Sahibin bütün diqqəti Qədimova yönəldi, sükan arxasında oturduğunu untdu sanki. Elə bil bu dəqiqə özünü qardaşının qatilinin adını eşitməyə hazırlayırdı. Sözsüz ki, çox həyəcanlanacaqdı bunu eşidəndə. Əlləri əsməyə başladı, dərinədən nəfəs almağa başladı. Bunu onun sifətinin cizgilərindən də müşahidə etmək çətin deyildi. Mayor da bunu hiss etdi. Sahibin qəzəbli baxışları indi ona hakim kəsilmişdi. Bu baxışlar qarşısındakına "kim?" deyə hökm edirdi.

- Firuzun yanına gedirik! – mayor bu baxışların altında daha bir saniyə belə olsun əzilmək istəmədi.

- Firuzun?! Nəyə görə? – onun aşkar təəccübünü Qədimov normal qarşıladı:

- Sahib müəllim, mən hər ehtimala qarşı Firuzun saxlanıldığı təcridxanada olmaq istəyirəm. Qardaşınızın qətlə yetirilməsi ilə bağlı apardıığımız cinayət işində onun ifadəsini də mütləq almalıyıq. Hərçənd ki, biz bunu hadisə günü etməli idik, təəssüf edirəm... Bizə altı il əvvəl baş vermiş hadisə ilə bağlı çox gec məlumat verildi. Əgər bir-neçə il əvvəl baş vermiş hadisə mənə qabaqcadan şübhəlilər sırasında bildirilsəydi, bəlkə də, indiyə qədər daha konkret addımlar ata bilərdik.

- Mən başa düşürəm ki, qardaşımın öldürülməsinin Firuzla nə əlaqəsi ola bilər? O ki türmədədir! – Sahib qeyri-ixtiyari olaraq yenə də hövsələsizlik etdi.

- Hər şeyi öyrənmək lazımdır, bu işlər diqqətsizliyi bağışlamır. Sürəti artırın, mümkünsə tez çataq bir az – mayor növbəti dəfə üstünlük mövqeyini ələ aldı.

*** **

Hava bir-neçə saat olar ki, qaranlıqlaşmışdı. Ətrafda canlı olan hər nə var idisə hamısında yazın gəlişindən soraq verən dəyişikliyi görmək mümkün idi. Amma hələ günlər o qədər də uzun deyildi. Tezliklə yeni bir fəsil başlayacaq, gecə və gündüz bərabərləşəcək, ağaclar çiçək açacaq və təbiət al-əlvan rənglərə boyanacaqdı. Elə insanlar da yazın gəlişini səbirsizliklə gözləyirdilər. Bu qış çox sıxıcı keçmişdi. Qar az yağsa da, qarışıq, daha çox qış havasına bənzəməyən günlər insanları yormuşdu. Hamı yazın gəlişini gözləyir, bayram əhval-ruhiyyəsi ilə həyətləri, küçələri səliqəyə salır, ayın 21-nə hazırlıq görürdülər.

Səlimovlar ailəsi isə bu günün belə gəlişini heç vaxt arzu etməzdilər. Amma qismətdən qaçmaq olmurmuş. Bu baharın gəlişi ilə onların ailəsi üçün qışın ən şaxtalı anları gəlmişdi elə bil. Heç kimin üzü gülmürdü bu evdə. Sanki sonsuza qədər belə matəm içində yaşayacaqdı bu ailə, bir daha xoş xəbər eşitməyəcəkdilər.

Divanın bir küncündə oturan Mahir müəllim öz düşüncələrində bayaqdan bəri kimisə axtarır, tapa bilməyib dərindən ah çəkir və usanmadan səylə yeni axtarışa başlayırdı. Kişinin qaməti qısa vaxt ərzində bükülmüşdü elə bil. Həyata ümidi tamam kəsilmişdi. Heç vaxt belə aciz hiss etməmişdi özünü. Uzun müddət yüksək vəzifələrdə işləmişdi. Həmişə camaat arasında hörməti hörmət, sözü söz olmuşdu. Amma indi... Bu iki-üç gündə quru nəfəsi gedib gəlirdi. Ayağı yerdə, ruhu göylərdə idi. Bu hadisəni kimin törətdiyini öyrənmək, bircə dəfə də olsa qatilin gözlərinin içinə baxmaq... Bunu necə də arzu edirdi... Kim bilir, onda nə hisslər keçirəcəkdi?..

Qapı möhkəm çırpıldı. Sahib gəlmişdi. Simasında qəzəb və intiqamın qarışığından yaranmış qorxunc bir ifadə var idi. Nəsimini də özü ilə gətirmişdi. Evdəkilər onun bu halını görcək hadisə ilə bağlı nə isə ciddi bir xəbər olduğunu o saat anladılar. Hamı onun ətrafına toplaşib səbirsizliklə danışmasını gözləyirdilər. Sanki bir az da gecikərsə, müvazinətini saxlaya bilməyib aşacaqmış kimi stulu çəkib oturdu. Gözlərindəki həyəcan ətrafında olan hər kəsi özündən daha çox həyəcanlandırırdı:

- Firuzu türmədən buraxıblar!

Söz elə təzədə deyildi ki, hamı heyrətə gəldi.

- Onu Xalid öldürülən gün azadlığa buraxıblarmış. Bu gün işi aparən mayorla həmin təcridxananın rəisi ilə görüşdük. Novruz bayramı ilə bağlı verilən amnistiya siyahısında onun da adı var idi. İndi onun axtarışına başlayıblar. Amma alçaq yoxa çıxıb. Gəncədəki evləri

nəzarət altındadır. Mayorun dediyinə görə, çox güman ki, o, Azərbaycandan kənara çıxmayıb. Çünki qanunvericiliyə əsasən, hələ ki, ölkə ərazisini tərk edə bilməz. İndi onun saxta sənədlə ölkədən çıxması məsələsi də araşdırılır. Bəlkə də, şərəfsiz Bakıda gizlənilib! Sahibin telefonuna gələn zəng bir anlıq sükuta səbəb oldu. Deyəsən, o özü də artıq danışmağın lüzumsuz olduğu qərarındaydı. Hər şey göz qabağında idi.

- Axşamınız xeyir, bağışlayın, bayaq bir-iki məsələni demək yadımdan çıxdı – Qədimovun səsi eşidildi.

- Buyurun – Sahib təmkinlə onu dinləməyə hazır olduğunu göstərməyə çalışdı.

- Sahib müəllim, biz Firuzun Gəncədəki evini tam nəzarətə götürmüşük. Ailə üzvləri də dindirilib. Səhərdən etibarən bütün əlaqələri araşdırılacaq və onunla təmasda ola bilən hər kəs nəzarətə götürüləcək.

- Sonra? – Sahib çox danışan insanları sevmirdi. Mayorun da uzun-uzadı danışmaları onu bezdirmişdi artıq. Səbəbini özü də bilmədən bu adamın işi bacarmayacağını düşünürdü.

- Demək istəyirəm ki, siz də ehtiyatlı olsanız, yaxşı olar. Mən hər ehtimala qarşı sizin binanın da yaxınlığında əməkdaşlarımızdan ikisinin xidmət aparması tapşırığını vermişəm, indi oradadırlar. Firuz tapılana qədər bu rejimlə işləyəcəyik. Sizdən də xahişim budur ki, ailə üzvlərinizin evdən kənarında mümkün qədər az olmasına diqqət edəsiniz.

- Dediklərinizə əməl edərik, amma onu tez tapın, o ... – fikrini tamamlamayıb yumruqlarını düyünlədi.

Müşfiq XAN